

ОНАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА – БЕОГРАД

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовано Комисију:

Комисију је именovalo Наставно-научно веће Филолошког факултета на седници од **2017. године.**

2. Састав Комисије:

Ментор: Проф. др Радојка Вукчевић, редовни професор, Филолошки факултет Универзитета у Београду

Ужа научна област: наука о књижевности, америчка књижевност

Датум избора у звање: 28.09.2005.

Проф. др Весна Лопичић, редовни професор, Филозофски факултет Универзитета у Нишу

Ужа научна област: наука о књижевности, англоамеричка књижевност и култура

Датум избора у звање: 02.03.2009.

Проф. др Ива Драшкић Вићановић, редовни професор, Филолошки факултет

Универзитета у Београду

Ужа научна област: естетика, филозофија уметности

Датум избора у звање: 16.05.2013.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име једног родитеља, презиме	Неда, Миле, Мандић
Датум и место рођења	17. 01.1972, Суботица
Наслов master рада	<i>Malcolm Bradbury's The Modern British Novel</i>
Датум и место одбране master рада	05. 06. 2011, Филолошки факултет, Београд
Научна област из које је стечено академско звање мастера	Наука о књижевности, америчка књижевност

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

ЕГЗИСТЕНЦИЈАЛНО ТРАГАЊЕ, АПСУРД И ХЕРМЕНЕУТИКА НАДЕ У ПРОЗНОМ ДЕЛУ ТОМАСА ПИНЧОНА

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација Неде Мандић ЕГЗИСТЕНЦИЈАЛНО ТРАГАЊЕ, АПСУРД И ХЕРМЕНЕУТИКА НАДЕ У ПРОЗНОМ ДЕЛУ ТОМАСА ПИНЧОНА обухвата 282 компјутерске штампане странице, а подељена је на следећа поглавља: 1. Увод (стр. 1–12); 2. Егзистенцијализам, апсурд и херменеутика (стр. 13–52); 3. Егзистенцијалистички аспекти Пинчонове прозе (стр. 53–150); 4. Поетика и естетика апсурда у прози Томаса Пинчона (стр. 151–208); 5. Херменеутика наде у прози Томаса Пинчона (стр. 209–243); 6. Закључак (стр. 244–258); 7. Литература (стр. 259–282). Списак литературе садржи 363 библиографске јединице.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Увод дефинише предмет и циљ истраживања дисертације као испитивање егзистенцијалистичких аспеката, елемената апсурда и симболичких значења одређених сегмената који афирмишу наду на корпусу од пет од осам објављених романа америчког постмодернистичког писца Томаса Пинчона. Указује се на мотивско-тематске комплексе Пинчонових романа, који имплицирају трагање за метафизичким смислом егзистенције у дехуманизованом друштву, које карактерише економско отуђење, параболе потрошачког капитализма, егзистенцијални страх и параноја. Сам термин 'трагање' који је у основи свих Пинчонових романа, (ре)дефинисан је коришћењем појмовног регистра егзистенцијалистичке филозофије, тако да се сагледава као трагање за „аутентичном егзистенцијом“ и разматра као врста феноменолошког огледа.

Како Пинчон у својим романима, који су предмет анализе у увом истраживању, ставља у фокус однос субјективности и масовног друштва, Неда Мандић у **Уводу** наводи да је кључни разлог за примену теоријских ресурса егзистенцијалистичке филозофије приликом испитивања категорија свести, сопства и субјективности, чињеница да ове филозофије субјекат препознају као антропоцентричан. Узимајући у обзир чињеницу да су све Пинчонове приче уједно и параболе о индивидуализму, а његови ликови још увек поседују свест о аутономном и интенционалном деловању, као природан одабир за тематски склоп у оквиру анализе егзистенцијалистичких аспеката Пинчонове прозе, намеће се разматрање категорија интенционалности (на примеру романа *В.*), егзистенцијалне субјективности (на примеру романа *Објава броја 49*) и егзистенцијалног страха/стрепње (кроз анализу романа *Дуга гравитације*).

У **Уводу** се такође образлаже да се кроз анализу елемената апсурда, слику апсурдног хоризонта постмодернистичке Калифорније и положаја постмодернистичког апсурдног јунака у Пинчонина два романа (*Вајнленд* и *Скривена мана*) трага за одговором на питање да ли је Пинчонов анти-јунак вид 'постмодернистичког Сизифа' и да ли је у бољој позицији у односу на Камиевог митског хероја апсурда. У **Уводу** се указује и на последњу тематску целину која се бави анализом оних аспеката Пинчонове прозе попут елемената карневалације, славља, регенеративних сила и њиховог креативног потенцијала, који на сугестиван начин афирмишу метафизичку наду. Полазећи од чињенице да се Пинчонове јунаци нужно суочавају са одређеном врстом контингенције и социјалне ентропије, те су стога многи од њих лишени етичког темеља и психичког

унутарњег простора, питање њиховог опстанка у савременом свету разматра се кроз поменуте сегменте Пинчонове прозе, које аутор слика бирајући хумор, револт и субверзију. У **Уводу** се даје и кратак осврт на неке фундаменталне релације између егзистенцијализма и постмодернизма.

Друго поглавље, под називом „Егзистенцијализам, апсурд и херменеутика“ представља теоријско-методолошки оквир истраживања и састоји се из три целине: егзистенцијализма, апсурда и херменеутичког модела Пола Рикера. У овом делу се користи метод анализе значајних теоријских поставки како би се дефинисали основни феномени егзистенцијализма, апсурда и херменеутике Пола Рикера. У **потпоглављу 2.1.** тумаче се основне категорије егзистенцијализма, са нагласком на Сартровом филозофском спису „Егзистенцијализам је хуманизам“ и појмовима субјективности, слободе, одговорности, индивидуализма и интерсубјективности, који су у оквиру списка дефинисани. Указује се и на филозофско значење термина *тескоба*, *напуштеност* и *очај* изван њиховог вулгаризованог, доминантно негативног контекста. У другом поглављу се такође наводе најважнији егзистенцијалистички ставови у делима Ничеа, Кјеркегора, Хајдегера, Јасперса и Берђајева, који су били узети у обзир приликом анализе егзистенцијалистичких аспеката Пинчонове прозе. Категорија апсурда се уводи у **потпоглављу 2.2.** првенствено кроз експликацију Камијевих идеја, али и других концепата књижевности апсурда и театра апсурда. У **потпоглављу 2.3.** говори се укратко о појму херменеутике и образлаже Рикеров херменеутички модел тумачења књижевног текста кроз анализу знакова и симбола.

Треће поглавље под називом „Егзистенцијалистички аспекти Пинчонове прозе“ сагледава присутност егзистенцијалистичких тема у прва три Пинчовина романа. Тумаче се три важне егзистенцијалистичке категорије: интенционалност, егзистенцијална субјективност и егзистенцијални страх/стрепња. Свака категорија је ближе објашњена из угла виђења одређених егзистенцијалистичких мислилаца и филозофа пре него што се приступило анализи њене присутности и функције у Пинчовим романима. Појам интенционалности дефинисан у Хусерловој и Сартровој терминологији тумачи се кроз анализу односа свести и света у роману *В.* Усвојена је дефиниција Џулијуса Р. Рејпера која одређује овај Пинчовин роман као „роман интенционалности“, те је сходно томе приступљено двосмерној анализи. Први смер анализе обухвата интенционалне релације у оквиру феномена „В-метафизике“, које указују на декаденцију свести, феномене прерушавања, простетике, насиља и успостављања релација са неживим, механичким светом. Други смер анализе бави се оним интенционалним релацијама у роману које нарушавају првопоменути образац интенционалности и сугеришу вид деловања који је у себи сачувао трагове хуманости, као и онај који хуманизује спољашњи свет.

Категорија егзистенцијалне субјективности дефинисана у делима Ничеа, Кјеркегора, Хајдегера и Сартра сагледава се кроз анализу романа *Објава броја 49* и однос Пинчонове јунакиње Едипе Мас и постмодернистичких конструката урбане Калифорније. У кључу Бодријаровог појма симулакрума и Ековог појма хиперреалног анализирају се карактеристике америчког друштва у позадини романа, које се заснива на обиљу комерцијалних знакова, који указују на тривијализацију уметности и културе, као и друштва у целини, па самим тим и тешкоће на путу реализације егзистенцијалне субјективности. Истраживање у овом делу прави искорак у област трансценденталне

субјективности, односно процеса продубљивања самосвести, те је у том правцу спроведена анализа, која истражује слојеве значења Пинчоновог дела у односу на надреалистичко сликарство Ремедиос Варо, на чији триптих, односно његову централну слику, аутор реферише два пута у роману. Коментаришу се и они делови триптиха, које Пинчон изоставља у свом опису, јер дају смернице Едипиног трансценденталног путовања, чије етапе представљају процесе експанзије свести. У складу са Хајдегеровим тумачењем тубитка и његових релација, улога и деловања у свету, разматрано је трагање Пинчонове јунакиње за смислом, усмерено на формирање њеног идентитета читаоца-детектива мноштва знакова и значења у неодређеном свету.

Анализа романа *Дуга гравитације* извршена је у последњем делу трећег поглавља и то у два сегмента: тумачењем категорије егзистенцијалног страха/стрепње (*Angst*) која доводи до разних облика психоза, делузија, (ауто)деструктивног понашања и девијантне сексуалности и сагледавањем параноје као егзистенцијалне доминанте у роману. Приликом разматрања категорије егзистенцијалног страха коришћен је појмовни регистар егзистенцијалистичке филозофије (Кјеркегоров појам стрепње и његова деривација у делима Хајдегера и Сартра), као и доприноси егзистенцијалистичке психотерапије. Разматрање се заснива на премиси да мета-апокалиптичност као кључна одредница романа *Дуга гравитације* стоји у корелацији са егзистенцијалним страхом са којим се суочавају бројни ликови услед сталног проживљавања смрти. Како је Пинчонов роман *Дуга гравитације* настао у време хладноратовске политике застрашивања, размотрене су и алузије на појмове међународне колизије и рањивост индивидуе, која стрепи пред могућношћу нуклеарне катастрофе. Други сегмент истраживања објашњава концепт параноје који функционише у роману по принципу бинарних опозиција, двоструког и дифузног значења, које су детерминисане Пинчоновим појмовима параноје и анти-параноје. Овај сегмент указује на присуство језичких диспозиција и менталних структура у оквиру којих се историја сагледава на начин, који је Хофштатер назвао параноични стил, а који имплицира постојање завере у средишту историјских догађаја. У склопу анализе акценат је стављен на Пинчонов концепт 'креативне параноје', као субверзивног модела деловања и врсте отпора друштвеној и политичкој контроли.

У четвртном поглављу под називом „**Поетика и естетика апсурда у прози Томаса Пинчона**“ извршена је анализа категорије апсурда у Пинчонова два 'калифорнијска романа' *Вајнленд* и *Скривена мана*, које тематски повезује Пинчоново опсесивно интересовање за шездесете године двадесетог века и деловање контракултуре. Четврто поглавље се састоји из четири потпоглавља. У **потпоглављу 4.1.** указује се на одлике и средства изражавања, које користи постмодернистичка уметничка форма у оквиру које је апсурд стекао недвосмислено значење. Такође се даје и кратак осврт на амерички роман апсурда у оквиру којег поједини аутори сврставају и Томаса Пинчона. У **потпоглављу 4.2.** вршена је анализа стилских средстава попут алогизама, инконгруенције, црног хумора, фарсе, ироније, игре речима и *slapstick* хумора које Пинчон користи у оквиру романа *Вајнленд* за изражавање и развијање апсурда. На примерима бројних подзаплета у роману, који садрже фантастичне и оностране елементе објашњен је наративни поступак, који карактерише романе „ситуације апсурда“ (“absurd situation“ novels) према одређењу Вилијама Слоукама. Приликом истраживања апсурдне перспективе романа *Вајнленд* обрађено је неколико тема које је Пинчон третирао са комичном апсурдношћу: урбане легенде, америчко интересовање за источну религију,

материјалистичко тумачење зен будизма и комерцијализација и комодификација *New Age* покрета. У **потпоглављу 4.3.** роман *Вајнленд* је сагледан кроз призму побуне као могућности и начина превазилажења апсурда. Приказане су две платформе побуне камијевског типа: метафизичка и историјска. Роман *Скривена мана* анализиран је у **потпоглављу 4.4.** кроз приказ апсурдне перспективе психоделичног хоризонта и хипи метафизике контракултуре шездесетих. Указано је на Пинчонову склоност ка апсурдним именима, невероватне игре речима, често егзотичан и езотеричан начин изражавања, необичне просторе и црни хумор прожет снажном сатиром. Приликом анализе романа *Скривена мана* коришћени су и увиди социологије апсурда који су омогућили да се сагледа на који начин се Пинчонови јунаци, који припадају контракултури шездесетих, носе са својом апсурдном егзистенцијом, како превазилазе апсурд и у којој мери контракултура има адекватан одговор на апсурд.

У **петом поглављу** под називом „Херменеутика наде у прози Томаса Пинчона“ кандидаткиња, Неда Мандић анализира оне аспекте Пинчонове прозе, који представљају контраст у односу на хаос ентропијског колапса, који доминира пејзажем савременог света. Применом Рикеровог модела херменеутике указује се на значење и вредност одређених симбола, који се крију иза Пинчоновог мота „Буди сталожен а брижан“, као и иза визије Беле богиње у роману *В.* који отварају хоризонт наде. На исти начин се разматрају елементи карневалације, присутни у највећој мери у романима *В.* и *Дуга гравитације*, који обилују хумором и фарсом. Ова врста карневалског дискурса посебно афирмише наду, јер слави живот и моћ његове регенерације. Поред тога има и свој субверзивни потенцијал, који представља вид друштвеног и политичког протеста, који снажно подрива доминантне дискурсе и омогућава да се чују различити маргинализовани гласови. И напослетку, естетика лепог и симболи породице и заједнице, наглашени у роману *Вајнленд*, стварају још један акорд, који у себи носи оптимистичне призвуке и на тај начин афирмише наду.

У **Закључку** кандидаткиња резимира резултате свог истраживања.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

1. Херменеутички потенцијал романа *Објава броја 49*, оригинални научни рад, УДК: 821.111(73).09-31, **Речи, часопис за језик, књижевност и културу**, год. 8, бр. 1, 2016, стр. 73-87.

2. Концепти анархије и времена у роману Урселе К. Легвин *Човек празних шака*, **Знак сагите, часопис за научну фантастику, фантастику и хорор**, бр. 21, децембар 2015, стр. 3957-3965.
3. Дихотомија магијског и реалног у делу Фернанда де Рохаса *Селестина (Савремена читања Рохасовог дијалошког романа)*, **Анали Филолошког факултета**, Књига XXVI, Свеска II, 2014, стр. 319-331.
4. *An Ideal Insomnia: The Structure and Texture Aspects of Finnegans Wake*, оригинални научни рад, УДК: 821.111.09-31, **Речи, часопис за лингвистику, литературологију и културологију**, год. 5, бр. 6, 2013, стр. 204-216.
5. *Хладна енергија Пинчоновог симулакрума (визуелни медији и њихова функција у роману *Вајнленд*)*, **Поља, часопис за књижевност и теорију**; год. 58, бр. 483, септембар-октобар 2013, стр. 105-115.
6. *Концепт времена у делу Курта Вонегата *Кланица пет**, **Градина, часопис за књижевност, уметност и културу**, год. 49, бр.52-53-54, 2013, стр. 139-145.

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Полазећи од постављеног научног циља дисертације „Егзистенцијално трагање, апсурд и херменеутика наде у прозном делу Томаса Пинчона" да се установи присутност и улога егзистенцијалистичких тема и апсурда у прозном делу Томаса Пинчона, као и оних аспеката који афирмишу метафизичку наду, ауторка дисертације, Неда Мандић, је посматрала књижевно дело Томаса Пинчона у односу на духовну ситуацију времена сагледану кроз призму оних његових романа, који су настали у другој половини двадесетог века и почетком двадесет и првог века. Истраживање је било сконцентрисано на онтолошки субјект и спроведено као врста феноменолошког огледа. Кроз анализу егзистенцијалистичких аспеката Пинчонове прозе на одабраном корпусу уочено је стално интересовање писца за конкретну, индивидуалну егзистенцију и све оно што је непоновљиво и екстатично у њој. Истраживање се бавило појмом бивствовања сагледаним кроз процес „индивидуалне авантуре“, положајем Пинчонових антијунака као хероја апсурда у механичком, бесмисленом и инертном друштву, технолошки расцепљеном персоналној, деперсонализованом опсесијама, маргинализованим „претеритима“ и њиховом „хипијевском метафизиком“, светом зависничког понашања, парадигмама страха и параноје, злоупотребом научних открића (*Дуга гравитације*), као и дугом генезом репресивних мера америчког друштва с краја двадесетог века (*Вајнленд* и *Скривена мана*).

Истраживање је на конкретним примерима показало типове сродности и места додира прозног стваралаштва Томаса Пинчона и егзистенцијалистичких мислилаца и тема које они покрећу: рушење моралних табуа и духовних орнамената прошлости, напуштање објективизма и униформности и урањање у саму егзистенцију и заинтересованост за своје властито биће. Испитивање интенционалности, односно односа свести и света приликом анализе романа *В.* омогућило је увиде у Пинчонову разматрања процеса дегенерације људске свести током двадесетог века, илустроване кроз различите форме појављивања *В.* у роману, која налазе своје паралеле са филозофским ставовима руског егзистенцијалистичког мислиоца Николаја Берђајева, који је такође говорио о замени органског механичким, разарању и пропасти старе лепоте, чије последице имају погубан утицај на поремећај органске целовитости, која се огледа у споју духа и тела. Бавећи се овом проблематиком као постмодернистички аутор, Пинчон је указао на опасност материјалних симулакрума, који поништавају живи дух. Ове тенденције пратио је и у својим каснијим романима кроз оштру критику и пародију савремене конзумеристичке и медијске културе и њиховог хипнотичког деловања на свест. Испитивање егзистенцијалистичке категорије субјективности и могућности њене реализације у постмодернистичкој, урбаној америчкој култури у склопу анализе Пинчоновог романа *Објава броја 49* указало је на сложеност односа конзумеристичке, конформистичке културе неолибералног капитализма и процеса реализације егзистенцијалне субјективности. Изведени закључци упућују да већина минорних ликова у роману потискује своју субјективност кроз интеракцију са празним, комерцијалним знацима, који сачињавају савремени амерички сан и понире у мрак зависничког понашања, лудила или самоубиства. С друге стране, Пинчонова протагонисткиња, Едипа Мас, превазилази стање егзистенцијалне инертности и 'лоше вере' и улаже велики напор и енергију крећући се ка егзистенцијалној свесности и ангажману. Њен доживљај властите субјективности у потпуности се поклапа са Сартровом тезом да је човек „понајпре пројект који себе субјективно живи“, а њено деловање одраз Сартровог „морала акције и ангажовања“. Резултати ове анализе довели су до закључака да трагање за егзистенцијалном субјективношћу није кантовски, нити картезијански процес са јасним смерницама и рационалним категоризацијама. Оно често задире у пукотине сопственог бића и искуства и поставља питања на која не постоје јасни одговори, што Пинчонову јунакињу доводи у везу са јунацима егзистенцијалистичких романа. Међутим, истраживање трансценденталне субјективности, односно процеса продубљивања самосвести, које се одвија независно од односа индивидуе и *socius-a*, довело је до закључка да се суштина романа може сагледати не кроз решавање мистерије детективског типа или објашњење енигме Тристеро, већ као епско путовање у самосвест, где није важан сам циљ, колико процес путовања, односно његове различите етапе које указују на духовни раст, који нужно прате замке солипсизма, егзистенцијалног страха и неизвесности, што је још једна спона са егзистенцијалистичким романом. Разматрање категорије егзистенцијалног страха на примеру Пинчоновог најсложенијег романа *Дуга гравитације*, који је парадигма конкретне историјске ситуације Другог светског рата и хладноратовске политике застрашивања, довело је до закључка да је егзистенцијални статус конкретне индивидуе средином двадесетог века обележен високим степеном анксиозности, који на најсажетији начин изражава Карл Јасперс тумачењем да човек више не осећа да је његов свет *постојан* и да је изгубио способност да „биће види у трансценденцији“. Егзистенцијални страх, који је у нормалним околностима агенс сврсисходног деловања, претвара се у конкретној друштвено историјској ситуацији, насликаној у роману *Дуга гравитације*, кроз разне

облике тоталитаризма, условљавања и друштвене контроле, у различите видове девијантног или (ауто)деструктивног понашања. Стога је и слика модерне свести у *Дуги гравитације* предочена на кафкијански начин. Истраживање феномена параноје као егзистенцијалне доминанте у роману *Дуга гравитације* је потврдило став квір теоретичара Берсанија да овај Пинчонов роман доноси радикалну промену перспективе у тумачењу параноје, чије је етимолошко значење увек указивало на ментални поремећај. Та промена огледа се у представљању параноје као продуктивне врсте сумње и релативно позитивне карактеристике, која постаје посебно средство реаговања на фабриковану и произвољну парадигму вредности.

Истраживање феномена апсурда спроведено на примерима романа *Вајнленд* и *Скривена мана* показало је да у Пинчоновј прози постоји мноштво елемената апсурда, које је писац предочио коришћењем најразличитијих стилских изражајних средстава: црног хумора, *slapstick* хумора, Брехтовог „V-ефекта“ (*Verfremdungs-Effekt*), фарсе, алогизама и инконгруенција, што је довело до закључка да је Пинчонову поетику и естетику могуће мапирати као поетику и естетику апсурда. Увиди до којих се такође дошло у овом делу истраживања, имајући на уму трансформације појединих Пинчонових ликова, указују да у Пинчоновим романима постоје могућности 'скока' из апсурда у неку врсту вере у Истину или Слободу, што представља разлику у односу на Камијеве романе и драме апсурда. С друге стране, оно што Пинчона приближава Камију и у чему постоје преклапања на плану идеја јесте Пинчово виђење побуне као могућности превазилажења апсурда, представљено у овом истраживању кроз примере класне и историјске борбе неколико генерација у роману *Вајнленд*, као и кроз неколико различитих платформи метафизичке побуне.

Херменеутичка реконструкција појединих аспеката Пинчовине прозе који сугеришу и афирмишу метафизичку наду у последњем делу истраживања бацила је светло на постојање једног посебног флуида Пинчовине прозе због којег је препознатљив ширем читалачког аудиторијуму – хумора, који је поред своје забавне компоненте, често прожет сатиром, разузданим карневалским духом и субверзивном поруком. Субверзивни потенцијал Пинчовине прозе је начин на који аутор не само да открива, него и подрива отуђене структуре опстанка човека у савременом друштву, храбрећи читаоца да издржи у њима. Контрастирањем појединих сегмената Пинчовине прозе којима доминира естетика лепог, љубав, хуманост, јединство и заједница са дехуманизованом стварношћу савремене цивилизације, указано је на потенцијал оних аспеката Пинчовине прозе који имају регенеративну функцију у свету механичке и духовне стерилности, као и оних који славе и уздижу живот, те отуда снажно афирмишу наду. Смисао комплексних трагања Пинчонових јунака сагледава се кроз жељу за сазнањем, које може бити главни оријентир сврсисходног деловања у савременом свету, у којем је индивидуа често заробљена у покушају да схвати значење бројних сила које су често изван домета њеног сазнања. Стога овакав вид трагања који је у основи свих Пинчонових романа на најрепрезентативнији начин рефлектује наду коју дели мноштво Пинчонових ликова да ће им стварно сазнање донети моћ, која ће имати своју делотворну функцију.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Предмет проучавања докторске дисертације ЕГЗИСТЕНЦИЈАЛНО ТРАГАЊЕ, АПСУРД И ХЕРМЕНЕУТИКА НАДЕ У ПРОЗНОМ ДЕЛУ ТОМАСА ПИНЧОНА Неда Мандић јесте испитивање улоге три кључна термина у редефинисању његове поетике. Кандидаткиња Мандић остварила је постављени циљ веома промишљеним и теоријски чврсто утемељеним, али и свјезим ишчитавањем романескног опуса Томаса Пинчона да би дошла до читавог низа вредних увида и закључака. Те је закључке у својој докторској дисертацији изложила прегледним и јасним научним стилем, који доприноси високој оцјени ове докторске дисертације.

У дисертацији ЕГЗИСТЕНЦИЈАЛНО ТРАГАЊЕ, АПСУРД И ХЕРМЕНЕУТИКА НАДЕ У ПРОЗНОМ ДЕЛУ ТОМАСА ПИНЧОНА Неда Мандић показује изванредно познавање како културноисторијског контекста у коме је стварао и ствара Томас Пинчон тако и његове поетике. Кандидаткиња Мандић је и у овој дисертацији је потврдила своју раније показану способност за анализу књижевноуметничког текста, његово сагледавање у теоријском и историјском контексту из кога потиче, као и способност доношења самосталног критичког суда због чега ова теза представља изузетан допринос српској англистици и науци о књижевности.

IX ПРЕДЛОГ

На основу свега изложеног, Комисија сматра да је Неда Мандић обрадом теме под насловом ЕГЗИСТЕНЦИЈАЛНО ТРАГАЊЕ, АПСУРД И ХЕРМЕНЕУТИКА НАДЕ У ПРОЗНОМ ДЕЛУ ТОМАСА ПИНЧОНА написала вредно научно дело, од несумњивог значаја за српску англистику и науку о књижевности. Због тога предлажемо Наставно-научном већу Филолошког факултета у Београду да ову докторску дисертацију прихвати, а кандидаткињи одобри приступ усменој одбрани рада.

Потписи чланова Комисије:

Проф. др Радојка Вукчевић, редовни професор

Проф. др Ива Драшкић-Вићановић, редовни професор

Проф. др Весна Лопичић, редовни професор